

Redactor: Larisa Barbu

Coperta: Mona Velciov

Traducerea a fost făcută după originalul în limba rusă: Episkop Porfiri: *Ispovedi kaiușcegosea greșnika*, Kiev, 1873.

© Editura Sophia, pentru ediția prezentă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PORFIRIE, EPISCOP

Spovedania unui păcătos / facere a smeritului Porfirie Episcopul ; trad. din lb. rusă de Eugeniu Rogoti. - București : Editura Sophia; Alexandria: Cartea Ortodoxă, 2006

ISBN (10) 973-7623-45-2;

ISBN (13) 978-973-7623-45-4

ISBN (10) 973-7891-83-X;

ISBN (13) 978-973-7891-83-9

I. Rogoti, Eugeniu (trad.)

265.62

SPOVEDANIA UNUI PĂCĂTOS

Pe lumea cealaltă fiecare va primi răsplata pentru faptele sale. Acest adevăr este vestit de Evanghelie, este primit de rațiunea mea și întărit de conștiință.

Dumnezeu mă va judeca și mă va pedepsi după dreptatea Lui. El m-a făcut cu puțin mai mic decât pe îngerii, însă eu m-am făcut asemenea dobitoacelor necuvântătoare. El mi-a dat tot ceea ce este necesar pentru luminarea și sfințirea mea: rațiunea și conștiința¹, legea și harul, pe Mântui-

¹ În limba rusă cuvântul *sovesti* este deosebit de *soznanie*, deși ambele sunt traduse în română prin **conștiință**. *Sovesti* (cuvântul din textul nostru) are semnificația de conștiință morală, bun simț, iar *soznanie* este mai degrabă conștiința de sine (*n.tr.*).

torul și Biserica, conducători spiri-
tuali și exemple de viață sfântă. Dar
eu am disprețuit toate acestea și, iu-
bind păcatul, am săvârșit fărădelegi
și am devenit întunecat la minte, ca
îngerul căzut. Drept este Dumnezeu
și drept mă va judeca, iar eu nu voi fi
nicidecum nedreptățit de El, Cel ce
este dătătorul tuturor lucrurilor bu-
ne. Dar eu, nemulțumitorul și în-
drăznețul, L-am mâniat.

Când va începe Judecata cea înfri-
coșătoare și nemitarnică, nimeni
nu-L va mai putea îmbuna pe Dum-
nezeu pentru mine; nici cei care I-au
bineplăcut, nici îngerii, nici Mijloci-
toarea cea sânguincioasă, deoarece
nu se va găsi faptă pentru care să me-
rit să fiu miluit, eu, cel care nu sunt
vrednic să locuiesc cu sfinții în rai, ci
capabil să păcătuiesc veșnic, chiar și
în iad. Nici Dreptul Judecător nu mai
este înclinat să ierte atunci când
trebuie să judece.

În lumea aceasta, cât timp Dum-
nezeu mai rabdă păcatele noastre și
cât timp, ca un părinte, este gata să-l

ierțe și să-l primească pe oricare fiu
risipitor, mai pot preveni judecata
Lui viitoare și să mă pregătesc de
mântuirea veșnică. Din ochii mei nu
au curs încă toate lacrimile, iar în su-
fletul meu încă nu s-a stins lumina
conștiinței, Legea dumnezeiască în-
vață încă, Biserica iartă, Iisus mân-
tuiește, harul întărește, sfinții lumi-
nează ca stelele călăuzitoare, îmi este
arătată calea spre mântuire, calea po-
căinței și a faptelor bune. Este timpul
să merg pe această cale, deoarece
viața e scurtă și moartea pândește în
spate. Sufletul este îngreunat de pă-
cate și ușurarea este posibilă, înce-
putul acesteia fiind spovedania.

Așadar, mă voi spovedi. O, Doam-
ne, milostiv fii mie, păcătosului, și
primește pocăința mea cea din inimă
curată și-mi iartă păcatele mele cele
grele.

1 Mântuirea noastră începe prin renunțarea la lumea aceasta păcătoasă și desfrânată sau prin disprețuirea a tot ceea ce iubesc și laudă oamenii lumesteți; prin indiferența față de bunurile pământești, care nu au nici un preț, spre deosebire de cele veșnice, din ceruri.

Dar eu sunt total datat acestei lumi, căci iubesc banii, confortul, lauda, slava, îmbrăcămintea frumoasă, distracțiile și dansurile, deși știu că după acestea, ca după focul de paie, nu mai rămâne nimic, în afară de scrum și cenușă. O, Doamne, milos-tiv fii mie, păcătosului; slăbește și răcește în mine dragostea pentru lumea aceasta și, fie dacă vreau sau nu, du-mă pe calea mântuirii.

2 Indiferența față de lumea aceasta păcătoasă și desfrânată înseamnă întoarcerea sufletului către desăvârșirea spirituală, iar primul pas către aceasta este pocăința sinceră și cu lacrimi. Aceasta este judecarea aspră a sinelui în fața lui Dumnezeu, părerea de rău cu lacrimi pentru păcatele săvârșite și atenția încordată totdeauna asupra faptelor mântuirii. Cel care se pocăiește sincer își mărturisește fărădelegile, își plânge rățăcirile și, necăutând la păcatele sale din fiecare zi, nu deznădăjduiește și nu părăsește faptele bune, ci le exersează și mai mult pentru ca, de acum înainte, să schimbe păcatele cu faptele mântuirii.

Dar eu câteodată mă judec aspru, însă de cele mai multe ori îmi scuz păcatele; câteodată îmi pare rău pentru acestea, dar din ochii mei nu picură acea apă sfântă care spală necu-

răția sufletească; câteodată tind să mă împac cu Dumnezeu și cu conștiința, fără a face vreun bine pentru aceasta. Dacă m-am lenevit peste măsură, nu muncesc de două ori mai mult. Dacă m-am îmbuibat, nu postesc. Dacă am supărat pe cineva, nu-mi cer iertare imediat. Dacă dau dovadă de zgârcenie, nu fac milă îndată. Dacă m-am mândrit, nu mă smeresc. Într-un cuvânt, nu aprind lumina în întunericul sufletului meu. O, Doamne, milostiv fii mie, păcătosului, și dă-mi darul pocăinței adevărate.

3 Cine începe să-și mântuiască sufletul, acela își aduce aminte printre toate ocupațiile sale zilnice că Dumnezeu cel Atotprezent și Atoatevăzător îl vede ca pe un vas de sticlă și conștiința aceasta îl reține de la a minți, a supăra, a fi parșiv și de la alte păcate, împingându-l spre faptele bune.

Dar eu când fac ceva nu mă gândesc că mă vede Dumnezeu, ci la ceea ce văd oamenii și la folosul meu din aceasta. O, Doamne, milostiv fii mie, păcătosului, și nu pomeni uitairea mea de cele sfinte și de Numele Tău cel sfânt, spus lui Avraam: „Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic; fă ce-i plăcut înaintea mea și fii fără prihană” (Facerea 17, 1).